

Christian Briem

Een ernstig woord

in een ernstige tijd

Uit het Duits vertaald.

Oorspronkelijke titel: "Ein ernstes Wort in ernster Zeit".

<i>Inhoud</i>	<i>Blz.</i>
Inleiding	5
Beginselen, geen regels	7
Afzondering van het kwaad	9
Aanwijzingen voor een praktische wijze van handelen	12
Het zich-afwenden van het verkeerde	14
Hoe de Heilige Geest werkt – geen democratie	17
Geen onafhankelijkheid	20
Tegenwerpen	22

Inleiding

Wij leven in ernstige dagen, de laatste dagen van de genadetijd. Het Woord van God noemt ze “zware tijden” (2 Timotheüs 3:1). Door onze ontrouw is het de satan gelukt, veel onheil niet alleen in de Christenheid in het algemeen, maar in het bijzonder ook onder ons, als gelovigen, aan te richten. Samen met een onmiskenbare wereldgelijkvormigheid en geestelijke oppervlakkigheid, heeft zich onder ons een geest van vrijheid in denken en van onverschilligheid doen gelden, iets waarvoor de Heer ons in de Zendbrief aan Laodicéa waarschuwt.

Met deze overweging op de achtergrond is het niet te verwonderen - al is het beklagenswaardig - , dat niet slechts enkelen, maar hele groepen of vergaderingen verkeerde opvattingen over het samenkomen van gelovigen hebben geaccepteerd, zodat het nodig werd zich van hen af te scheiden. Nu heeft men de vraag gesteld of wij er in de Heilige Schrift voorbeelden van vinden dat vergaderingen zich van een vergadering of van meerdere vergaderingen afscheiden, dat wil zeggen hen niet meer erkennen als gelovigen met wie zij aan de Tafel van de Heer gemeenschap kunnen oefenen.

Om maar direct vooruit te lopen op het antwoord op deze vraag: Nee, een dergelijk voorbeeld is er niet (zoals over het algemeen voorbeelden voor het praktische vergaderingsleven zeldzaam zijn). We vinden er echter in de Schrift ook geen voorbeeld van dat een vergadering in de gemeenschap wordt “opgenomen”. Zo moeten wij bijvoorbeeld er niet van uit gaan, dat de gelovigen in Antiochië pas met het broodbreken, het grootste gemeenschappelijke voorrecht van de Christenen, zijn begonnen, toen Barnabas bij hen kwam (Handelingen 11). Omdat zij Christenen waren, bezaten zij dit voorrecht, en dat zullen zij zeker zonder een speciaal verzoek daartoe, van

welke zijde dan ook, uitgeoefend hebben. Bij de eerste Christenen in Jeruzalem is het niet anders geweest (Handelingen 2:42 vv). Er was alleen maar deze ene Christelijke “grondslag” van gemeenschap, en die namen de vroege Christenen in.

Alle andere mensen waren, *of* Joden *of* heidenen, en die hadden geen deel aan dit voorrecht.

Beginselen, geen regels

Vandaag is het Christelijke toneel veel moeilijker geworden en het is in overeenstemming met de wijsheid van God dat Hij ons, om ons te leiden, in Zijn Woord niet een verzameling van regels en voorbeelden heeft gegeven, maar Goddelijke beginselen ter beschikking heeft gesteld, die in elke situatie voorzien. Al te gemakkelijk zouden wij immers, bij die regels, om problemen op te lossen, schematisch te werk zijn gegaan, zonder daarbij innerlijk, geestelijk, geoefend te zijn. De Goddelijke beginselen worden gewoonlijk aangetoond in bepaalde situaties, zoals die toen bestonden. De situaties zelf kunnen verdwenen zijn, maar de beginselen blijven dezelfde. Een voorbeeld, dat ook te maken heeft met ons onderwerp, kan dat duidelijk maken.

De gelovigen in Korinthe dachten dat ze de vrijheid hadden naar de afgodstempels te gaan en afgodenoffers te eten, omdat ze wisten dat afgoden niets zijn. Met het laatste hadden ze gelijk, toch handelden zij verkeerd. Waarom? Ze handelden - zonder het te weten weliswaar - in strijd met *twee Goddelijke beginselen* die de apostel Paulus hen voorstelt:

1. Achter de zichtbare dingen staan onzichtbare machten, principes, verordeningen, systemen, die óf goed óf slecht kunnen zijn.
2. Door daaraan uiterlijk deel te nemen, komt men in innerlijke gemeenschap met deze systemen, of men dat nu weet en wil, of niet.

Achter de afgodenoffers stonden demonen, en als de Korinthiërs in de tempel gingen en daar afgodenoffers aten, kwamen zij in gemeenschap met de demonen (1 Korinthe 10:18-21). Het was en is onmogelijk, moreel onmogelijk, deel te hebben aan de Tafel van de Heer *énaan de tafel van de demonen*. Nu mag dit bijzondere gevaar voor ons vandaag nauwelijks bestaan, de genoemde beginselen behouden echter hun geldigheid, en het

komt er op aan, ze op een juiste wijze toe te passen op de huidige problemen.

Al is het waar dat wij samenkomsten van gelovigen, die plaatsvinden op een grondslag die niet naar de Schrift is, niet als “tafels van de demonen” kunnen aanduiden (het zou ongerijmd en dweepziek zijn, dat te doen), toch blijft het nodig dat wij onderzoeken, op welke grondslagen zij samenkomen, welk systeem daar achter staat. Is dat systeem, is de daar geldende orde of discipline verkeerd, omdat men bijvoorbeeld een open toelatingsbeleid toepast, dan maak ik mij, als ik daar naar toe ga en ik daar deelneem, één met het verkeerde dat daar heerst. Dat men al door een oppervlakkig, uiterlijk deelnemen, alleen al door een normale groet, in gemeenschap met het kwaad kan komen (een kwaad dat men zelf niet doet) laat ons ook 2 Johannes vers 11 zien. Of men het wil toegeven of niet, of men het opzettelijk deed of niet, dat is hierbij van secundair belang: *God ziet het zo* .

Afzondering van het kwaad

Gods weg en hulpmiddel in dagen van verval is *de afzondering* van datgene wat niet met Zijn gedachten overeenkomt. Als wij ondanks het aanwezig zijn van het kwaad de tegenwoordigheid van de Heer niet willen verliezen, is afzondering van dat kwaad de enige weg. Dit beginsel vinden we zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament – een beginsel waarvan de uitvoering tot eenheid leidt.

Toen het volk Israël zich verdorven had en tot afgodendienst vervallen was, nam Mozes de tent der samenkomst en sloeg die op 'buiten de legerplaats, ver van de legerplaats afwijkende'. "En het geschiedde dat al wie de HEERE zocht, uitging tot de tent der samenkomst, die buiten de legerplaats was" (Exodus 33:7). Zo leidde Mozes, de knecht van God, de getrouwen naar buiten. De weg van de waarheid, in die boze tijd, voerde allen die de HEERE zochten, *buiten de legerplaats*. Daar, en niet binnen de legerplaats, genoot Mozes van het voorrecht dat God met hem van aangezicht tot aangezicht sprak, zoals een man met zijn vriend spreekt (vers 11).

En wat deed de 'Goede Herder' met Zijn schapen, toen 'de schaapsstal' van Israël met elke soort van kwaad vervuld was? Ging Hij aan het werk om die schaapsstal te hervormen?

Dat hebben mensen nu juist altijd opnieuw geprobeerd: wat in verval was geraakt te hervormen, te verbeteren. Nee, de Heer Jezus werd voor hen 'de deur' om 'de schaapsstal', het verdorven Joodse systeem, te verlaten. Hij riep Zijn eigen schapen bij hun naam en *leidde hen uit* (Johannes 10:3).

Dat is het, wat Hij ook vandaag nog met de Zijnen doet: Hij voert hen weg van datgene, wat niet of niet meer met Hem in overeenstemming is. Daartoe is Hijzelf de volmacht, "de deur".

Wanneer wij in het Nieuwe Testament nu een grote sprong maken en direct naar het laatste Boek daarvan gaan, de Openbaring, dan wordt daar tot het gelovig overblijfsel van de laatste dagen, met het oog op 'Babylon' ('de grote hoer' en 'een woonplaats van demonen') gezegd: "Gaaf uit van haar, mijn volk, opdat u met haar zonden geen gemeenschap hebt" (Openbaring 18:4).

Het is hetzelfde beginsel, hoe volledig verschillend de omstandigheden ook mogen zijn. Wanneer wij dit beginsel nu toepassen, is het niet zo, dat wij hen van wie wij ons afscheiden, tot 'Babylon' maken. Het is ongerijmd, dat te beweren. Maar het beginsel van afzondering van het kwaad blijft onveranderd bestaan, of het nu gaat om 'de stal van de schapen', om 'Babylon', of om de tegenwoordige valse of verkeerde systemen in de Christenheid.

Als we de Brieven van het Nieuwe Testament lezen, dan komen we daar hetzelfde beginsel tegen. De menselijke zijde van het zegel in 2 Timotheüs 2 luidt: "Ieder die de Naam van de Heer noemt, onttrekke zich aan ongerechtigheid" (vers 19). *Ongerechtigheid is alles wat in tegenspraak is met God en met Zijn geopenbaarde wil*. Als de ongerechtigheid niet weggedaan kan worden, moet een ieder, die getrouw wil zijn, zich daarvan afzonderen.

De apostel Paulus illustreert deze zaak met een groot huis, waarin verschillende vaten zijn, die in tweeërlei opzicht van elkaar onderscheiden worden: naar *het materiaal* en naar *het gebruik*. De vermaning is nu, zich te reinigen van de vaten tot oneer, zich daarvan af te zonderen. Niet alleen van hun leer, maar van 'de vaten', van *de personenzelf*. Het feit, dat men, als men dat doet, zelf 'een vat tot eer' wordt (vers 21), maakt duidelijk, dat wij onder 'vaten tot oneer' niet alleen oppervlakkige belijders (naamchristenen) te verstaan hebben, maar ook al die gelovigen die op de een of andere manier met het kwaad bevekt zijn, of met iets in verbinding staan, wat de Naam van de Heer oneer aandoet. Dus ook gelovigen kunnen 'vaten tot oneer' zijn, namelijk als zij in verbinding staan met ongerechtigheid. En het is de persoonlijke

verantwoordelijkheid van een ieder in het bijzonder, zich daarvan af te scheiden. De uitdrukking “Als dan *iemand* ” (vers 21) maakt bovendien volkomen duidelijk, dat *alle* Christenen beoogd worden, niet slechts bijzondere dienstknechten van de Heer (zoals dikwijls wordt beweerd). *Iedereen* is gehouden, zo te handelen .

Het is ook zo, dat deze aanwijzing hier onderdeel is van hetgeen de apostel Paulus aan Timotheüs schreef, opdat hij zou weten “hoe *men* zich moet gedragen in het huis van God” (1 Timotheüs 3:15) in een tijd, (en dat is het gezichtspunt in de 2^e Brief aan Timotheüs) waarin de zichtbare uitdrukking van de gemeente, zich heel ver van de gedachten van God verwijderd heeft.

Dat het ondanks de persoonlijke uitdrukkingvorm (“iemand” en “gij echter”), toch ook om een aangelegenheid *gaad* die *verenigt* wordt duidelijk uit het verblijdende einde van 2 Timotheüs 2 vers 22: “met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart”. Als Timotheüs zich afscheidde van de vaten tot oer en jaagde naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede, zou hij anderen vinden, die hetzelfde gedaan hadden en nog deden. Het afstaan van de ongerechtigheid – hetzij dat een enkeling of dat hele vergaderingen in het geding zijn – leidt niet tot een isolement, maar het is wel de verplichting voor hen, die de orde in het huis van God willen handhaven en de Heer uit een rein hart willen aanroepen. Het kan werkelijk betekenen dat men de gemeenschap met een hele vergadering of zelfs met meerdere vergaderingen moet verbreken.

2 Timotheüs 2 toont *een algemeen beginsel* waarin elke vorm van ongerechtigheid begrepen is. De ongerechtigheid kan verschillende vormen en een verschillende maat aannemen waarin zij zich openbaart; en dan is het natuurlijk duidelijk, dat het noodzakelijke afstand nemen van de ongerechtigheid daarmee in overeenstemming is.

Aanwijzingen voor een praktische wijze van handelen

Als een groep broeders en zusters of een plaatselijke vergadering zich nu, voor wat de leer en de praktijk betreft, op een grondslag plaatsen, die niet meer in overeenstemming is met de Schrift, wat moet men dan doen? Zoals in het begin al is opgemerkt geeft het Nieuwe Testament inderdaad niet veel voorbeelden hoe vergaderingen samen moeten optrekken. Maar met Schriftplaatsen zoals:

- a) Romeinen 15:4 “Want alles wat tevoren geschreven is, is tot onze lering geschreven, opdat wij door de volharding en door de vertroosting (of: vermaning) van de Schriften hoop zouden hebben.”
- b) 1 Korinthe 10:6-11 “En deze dingen gebeurden ons tot voorbeelden.... Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing voor ons” en
- c) 2 Timotheüs 3:16 “Alle Schrift is van God ingegeven en nuttig om te leren...”

kunnen wij er niet omheen om te geloven, dat óók het Oude Testament ons voorbeelden en aanwijzingen biedt voor ons onderwerp.

Enkele van deze aanwijzingen in het Oude en in het Nieuwe Testament willen we nu nagaan.

Dat er zo iets bestaat als het “zich afwenden” van een plaatselijke vergadering, wordt aangeduid in Leviticus 14, als daar van een huis gesproken wordt, dat geheel door *melaatsheid* is getroffen. Het moest tot de grond toe afgebroken worden (vers 45). Maar waar ik hier ook de nadruk op zou willen leggen, dat is de voorzichtigheid, het beleid en de zorgvuldigheid,

waarmede van te voren de zaak door de priester werd gezien. We moeten daaruit leren, dat een stap zoals in 2 Timotheüs 2 beschreven wordt, beslist niet lichtvaardig en snel gedaan kan worden, maar eerst dan als alle bemoeienissen en middelen, die ten doel hadden, de ongerechtigheid te verwijderen, zonder resultaat bleken te zijn.

Uit het 21ste hoofdstuk van Deuteronomium ontleen wij een verdere aanwijzing: namelijk dat er in de regel *omliggende vergaderingen* zijn, die de verplichting hebben, zich met de problemen van een vergadering bezig te houden. Het is waar dat wij in het Nieuwe Testament de uitdrukking “omliggende vergadering” niet vinden, zodat ik op deze gedachte niet al te zeer de nadruk wil leggen. Als de omliggende vergaderingen te zwak of onwillig zijn, hun verplichting na te komen, moeten het toch verder weg gelegen vergaderingen zijn, die dit doen. Het lichaam van Christus of het huis van God houdt niet op bij een stads-, provincie- of landsgrens.

Ook Mattheüs 18 vanaf vers 15 lijkt mij waardevolle hulp te bieden. Natuurlijk gaat het daar over het zondigen van een broeder tegen een andere broeder; maar de door de Heer daar gestelde beginselen zijn zeker ook in meer algemene zin toe te passen. In de eerste plaats zou men moeten proberen de zaak op te lossen in de kleinst mogelijke kring, waarbij getracht wordt deze of gene te “winnen”. Als dat niet zou lukken, zou door de mond van twee of drie getuigen elk woord moeten komen “vast te staan”. Hier spreekt de Heer al niet meer alleen van “winnen”. De zaak had een ernstiger karakter aangenomen. Als men echter ook naar hen niet luisterde, dan moest het aan de gemeente gezegd worden: dat betekende, de boze zaak kwam nu openbaar, zij werd op het geweten van de gemeente gelegd - een ontwikkeling, die grote aandacht verdient. Als men echter ook niet naar de gemeente luisterde, was de breuk onvermijdelijk.

Het zich-afwenden van het verkeerde

Een voorbeeld voor de praktische toepassing van de grondbeginselen van 2 Timotheüs 2 vinden wij in Romeinen 16. De vraag die hier behandeld wordt, zou men zo kunnen formuleren: Wat moeten we doen, als de voorspelling van de apostel Paulus, uitgesproken voor de oudsten van Eféze te Milete, uit zou komen en er uit het midden van de gelovigen of zelfs uit het midden van de opzieners zelf, mannen zouden opstaan, die ..... *verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich af te trekken* (Handelingen 20:30)? De aanwijzing van de apostel Paulus in Romeinen 16 geeft ons daarop het antwoord: "En ik vermaan u, broeders, geeft acht op hen die tweedracht en aanstoot (aanleiding tot vallen) verwekken tegen de leer die u geleerd hebt, *en onttrekt u aan hen* Want zulke mensen dienen niet onze Heer Christus, maar hun eigen buik; en door vleitaal en lofspraak verleiden zij de harten van de argelozen" (vers 17 en 18).

De Naam van de Heer mag dan vaak op de lippen van deze mannen zijn, maar het ontbreekt hen aan werkelijke onderwerping aan Hem en aan Zijn Woord.

Hoe mooi hun woorden ook mogen klinken, zij moeten getoetst worden aan de apostolische leer. Als dat, wat deze leraren brengen *tegen de leer* die wij geleerd hebben, worden er onvermijdelijk *tweedracht* (eigenlijk meervoud) *en aanstoot (aanleiding tot vallen)* veroorzaakt; want zij, die hun opvattingen steunen, zullen zich om hen scharen.

De scheuringen die ontstaan, maken maar al te zeer duidelijk dat de veroorzakers en hun handlangers of medeplichtigen ondanks alle ijver die zij aan de dag mogen leggen, in werkelijkheid hun eigen belangen (hun "eigen buik") dienen, niet het belang van de Heer. Van zulke mensen moesten Gods kinderen zich onttrekken, zelfs als de verleiders en hun aanhangers hun plaats

temidden van de gelovigen hadden, zoals duidelijk in Rome het geval was. Sektarisme is ongerechtigheid, en sekten zijn werken van het vlees (Galaten 5:20). Van sekten en van de uitdragers daarvan moeten wij ons afwenden, ons aan hen onttrekken.

Dit beginsel blijft ook dan van kracht, in overeenstemming met 2 Timotheüs 2 vers 19-22, als een hele vergadering op een verkeerde grondslag wordt getrokken. Dan zullen andere, indien mogelijk liefst omliggende, vergaderingen - zoals we al hebben gezien - zich met de zaak moeten bezighouden.

In de regel zullen *oordeelkundige broeders met veel inzicht* met een vergadering bezighouden, broeders die het vertrouwen van hun plaatselijke broeders en zusters genieten. Indien alle pogingen om het met de broeders en zusters van een bepaalde plaats weer in orde te brengen, mislukken, en er is in het geheel geen grondslag meer voor een verder samen optrekken, dan blijft er voor de vergaderingen niets anders meer over, dan hiervan kennis te nemen en zich uiteindelijk van hen af te wenden, hoe droevig deze stap ook is.

Dat betekent natuurlijk niet dat deze vergadering wordt *uitgesloten*. Plaatselijke gemeenten hebben door het feit dat de Heer in hun midden vertoeft, wel de autoriteit tot binden en ontbinden van enkelingen (Mattheüs 18:18-20) die zich binnen hun plaatselijk bereik bevinden, en het is heel duidelijk dat de Heer in Mattheüs 18 over de gemeente in een bepaalde plaats spreekt. Plaatselijke gemeenten (vergaderingen) kunnen echter een andere vergadering noch toelaten noch uitsluiten. Daartoe hebben zij geen gezag.

Als zich nu zulke treurige ontwikkelingen voordoen, dat de gelovigen van een plaatselijke vergadering steeds verder afdwalen van datgene wat zij zelf eenmaal beleden hebben, dan worden zij niet door wie dan ook 'buiten de gemeenschap geplaatst', maar dan hebben *zij zichzelf* buiten de gemeenschap

met de andere vergaderingen geplaatst. Zij hebben daadwerkelijk de gemeenschappelijke grondslag, die zij tot dan toe erkend en ingenomen hadden, *van zichzelf uit*opgegeven. Dan veroorzaken niet *zij*een scheuring, die aan de grondbeginselen van de Heilige Schrift vasthouden, maar *zij*die ze opgeven.

Om dat nog een beetje begrijpelijker te maken, kan het misschien nuttig zijn, om zich eens bezig te houden met een omgekeerd, een positief geval, zoals zich dat gelukkig al dikwijls heeft voorgedaan. Laten we eens aannemen, dat door het werk van een zendeling in een ver land een aantal mensen tot geloof in de Heer Jezus gekomen is. Op een gegeven ogenblik zullen zij wensen, brood te breken. Als de voorwaarden daartoe aanwezig zijn, wie zou hen dan kunnen weren van de gemeenschap aan de Tafel van de Heer? Maar wat kunnen we nu, zuiver praktisch gezien, doen, om te voorkomen dat er een *onafhankelijke*groep ontstaat?

Wel, er zullen enkele vertrouwenswaardige broeders komen van nabij of van ver weg en die zullen, als vertegenwoordigers van de vergaderingen in hun eigen woonplaats of hun eigen vaderland, zich met deze broeders en zusters geestelijk één maken. Als dat gebeurt, dan “richten” deze vertegenwoordigende broeders daar niet “de Tafel van de Heer op”. Dat doet de Heer Zelf. Er volgt ook geen “toelating” van deze groep gelovigen. Noch broeders noch plaatselijke vergaderingen kunnen andere vergaderingen toelaten. Maar plaatselijke vergaderingen kunnen een groep gelovigen of meerdere groepen gelovigen herkennen en erkennen als staande op dezelfde grondslag van de Schrift. Ook dit gebeurt, zoals zojuist is opgemerkt, door enkele broeders, maar niet zonder medeweten en instemming van hun plaatselijke vergaderingen, zoals we gezien hebben.

Liefelijke voorbeelden van deze wijze van handelen vinden we in Handelingen 8 en 11.

Om de zich tegenwoordig uitbreidende tendens, de vergadering meer en meer tot een democratisch, parlementair instrument te maken, tegen te gaan, willen we aan de hand van een aantal Schriftplaatsen nog laten zien, hoe God *Zijn* ~~wil~~ Zijn Gemeente in de praktijk gebracht wil zien worden. Onder de leiding en in de kracht van de Heilige Geest moet door de dienst van mannen, die Hij daarvoor bekwaam gemaakt heeft, er voor gezorgd worden dat deze wil van God, tot bescherming van de kudde, geëerbiedigd wordt. Dat heeft niets te maken met heersen, zoals 1 Petrus 5 vers 2-3 laat zien: “..Hoedt de kudde van God die bij u is en houdt toezicht, ... niet als heersers over uw erfgoederen, maar als voorbeelden voor de kudde.” Het gaat om de handhaving van de rechten van God ten aanzien van het kwaad. Men zou in dit verband ook heel goed van ‘leiding’ of ‘bestuur’ kunnen spreken.

De nu volgende Schriftplaatsen maken twee dingen duidelijk: ten eerste *dater* een dergelijke bestuursfunctie of leidende functie bestaat, en ten tweede dat die *niet aan alle* gelovigen is toevertrouwd.

- a. God heeft Zijn kudde ‘opzieners’ gegeven opdat zij met het oog op de gevaren van binnenuit en van buitenaf, *op haar acht geven* en Zijn Gemeente *hoeden* (Handelingen 20:28-30). Voor de Gemeente van God *zorg te dragen* de gezegende, maar niet gemakkelijke opgave van de opzieners (1 Timotheüs 3:5).
- b. Petrus spreekt van de ‘oudsten’ in een meer algemene zin en bedoelt daar eenvoudig oudere, gerijpte broeders mee, in tegenstelling tot jongere broeders (1 Petrus 5:1-5). Zij hebben tot taak, de kudde van God *te hoeden en toezicht te houden*. De jongeren echter moeten de oudsten (of: ouderen) *onderdanig* zijn.

- c. Onder vele andere gaven heeft God Zijn Gemeente ook de genadegave van *regeringen* (of: 'leiding', 'bestuur') gegeven (1 Korinthe 12:28).
- d. In de beschrijving van de verschillende genadegaven in Romeinen 12 wordt ook iemand genoemd, die '*leiding geeft*' hij wordt vermaand dit met ijver te doen (vers 8). Op zulke broeders, die de heiligen *leiding geven in de Heer* en hen *vermanen*, wordt ook in 1 Thessalonika 5:12 gewezen. Zij moeten *erkend en zeer hoog geacht worden in liefde*. Ook in 1 Timotheüs 5 wordt van zulke oudsten gesproken, die *goed besturen* (vers 17) – dat betreft de gemeente natuurlijk. Zijn eigen huis goed besturen is een van de basisvoorwaarden voor hem, die de dienst van oudste wil uitoefenen (1 Timotheüs 3:4 en 5). Twee terreinen – het eigen huis en de Gemeente van God – hetzelfde proces, dezelfde vereisten.
- e. Vanaf het eerste begin waren er in de gemeente zulke broeders, 'mannen, die *voorgangers* onder de broeders waren' (Handelingen 15:22). Zulke broeders, die geacht werden 'zuilen' (of 'steunpilaren') te zijn (Galaten 2:9). In Hebreëën 13 wordt als kenmerk van voorgangers aangegeven dat zij 'het Woord van God tot u gesproken hebben' (vers 7); en later volgt dan de vermaning: "Weest aan uw voorgangers *gehoorzaamen* weest hen *onderdanig*; want zij *waken* over uw zielen als degenen die rekenschap zullen afleggen (vers 17).

Dat wij op deze samenhangen (met elkaar verband houdende zaken) gewezen hebben, betekent niet dat wij in welke vorm dan ook het klerikalisme verdedigen (Opmerking vertaler: Klerikalisme – bedoeld wordt op het systeem in sommige kerken waarbij het gezag uitsluitend wordt toegekend aan de zogenaamde 'geestelijke stand').

Dat is in feite net zo verwerpelijk als het verzet tegen het door God gegeven gezag. Ook zouden wij geen ruimte moeten geven aan de voorstelling als zouden de 'oudsten' geheel onafhankelijk handelen van de broeders of van de vergadering of dat zelfs tegen de wil van de gemeente in zouden doen. Zij handelen plaatsvervangend voor de vergadering, haar vertegenwoordigend.

Dat is ook het geval in verzen als Romeinen 16:17; 1 Thessalonika 5:14 en 2 Thessalonika 3:6-15, waar 'de broeders' telkens vermaand worden een bepaald iets te doen. Natuurlijk wordt daar met 'broeders' de hele vergadering bedoeld: De hele broederschap moet zo handelen. Maar het betekent zeker niet, dat iedere enkeling ook in de geestelijke gesteldheid verkeert, dadelijk de betreffende dienst, die op dat moment noodzakelijk is, zelf uit te oefenen. De 'argelozen' in Romeinen 16:18 zijn nu juist niet in de toestand om op anderen en hun leer acht te geven. De Heilige Geest zal zeker geschikte werktuigen daarvoor hebben en de hele vergadering zal zich aan Hem en aan dat wat Hij zegt, onderwerpen. Dat is normaal het geval. Of gelooft iemand in alle ernst, dat "de ongeregelden terechtwijzen" (1 Thessalonika 5:14) een opgave is, die ieder kind van God, al is dat nog zo jong en onervaren, ten deel valt?

Ook hier zal de Heilige Geest de gepaste werktuigen weten te gebruiken, die voor deze moeilijke dienst het noodzakelijke morele gewicht bezitten. Maar *alle* broeders en zusters moeten zich met deze dienst éénmaken, en op die wijze geven ze dan allen gehoor aan de gegeven vermaning. In het geval van 'iedere broeder die ongeregeld wandelt' en van "sommigen onder u die ongeregeld wandelen"(2 Thessalonika 3:6 en 11) moest er precies zo gehandeld worden.

Geen onafhankelijkheid

Een opmerkelijke Schriftplaats in Deuteronomium 17 onderstreept wat wij gezegd hebben. Als er zich in Israël een rechtsgeding voordeed tussen twee partijen dat 'te moeilijk was om daarin uitspraak te doen', moesten zij zich begeven naar de plaats die de HEERE, hun God, verkiezen zou.

"En gij zult komen tot de Levietische priesters, en tot de rechter, die in die dagen zijn zal; en gij zult ondervragen, en zij zullen u de zaak van het recht aanzeggen. En gij zult doen naar het bevel van het woord, dat zij u zullen aanzeggen, van die plaats die de HEERE verkiezen zal; en *gij zult waarnemen te doen naar alles, wat zij u zullen leren*. Naar het bevel der wet, die zij u zullen leren, en naar het oordeel, dat zij u zullen zeggen, zult gij doen; gij zult niet afwijken van het woord, dat zij u zullen aanzeggen, ter rechter- of ter linkerhand. De man nu, die vermetel handelen zal, *dat hij niet hore naar de priester, die staat om aldder HEERE, uw God, te dienen, of naar de rechter*, die man zal sterven; en gij zult het boze uit Israël wegdoen" (vers 9 t/m 12).

Deze aanwijzing laat ons twee dingen zien: Ook hier waren het de levietische priesters en de rechter, die de rechterlijke uitspraak bekend maakten, een oordeel, dat in overeenstemming was met de gedachten van God. En naar die uitspraak moesten allen handelen. *God duldde géén onafhankelijkheid in Israël.*

Net zo min kent het Nieuwe Testament plaatselijke gemeenten (vergaderingen), die *onafhankelijk* van elkaar zijn. Het voorbeeld van Handelingen 15 staft deze gedachte zeer duidelijk. Al kan dan deze gebeurtenis als zodanig heden ten dage niet precies eender plaatsvinden, toch blijven de beginselen bestaan. En wat leren wij uit dit opmerkelijke hoofdstuk?
Dat God geen onafhankelijkheid tussen vergaderingen toestaat.

Het ging in Handelingen 15 om de vraag, of gelovigen uit de volken besneden moesten worden en of zij de wet van Mozes moesten onderhouden (vers 1 en vers 5).

Ofschoon er in Antiochië, waar de vraag werd opgeworpen, een gezonde gemeente bestond en ofschoon de apostel Paulus en Barnabas in die tijd daar waren, stond God niet toe, dat deze kwestie door hen zou worden opgelost. Zij (mannen uit hun midden, met Paulus en Barnabas) moesten naar Jeruzalem gaan, en daar zou de kwestie beslist worden. Op deze wijze werd de eenheid gehandhaafd en een uiteenvallen van de gemeente op aarde in twee verschillende delen, namelijk een gemeente uit de Joden en een gemeente uit de volken, elk met hun eigen geestelijk stempel, verhinderd.

De praktische eenheid onder de gelovigen in het begin wordt nog dáárdóór onderstreept, dat Paulus en Timotheüs later door de steden trokken, waar gemeenten waren, *en hun de verordeningen overgaven, die door de apostelen en de oudsten in Jeruzalem waren vastgesteld* (Handelingen 16:4). Zo eenvoudig ging het toen: Men boog zich gewillig voor deze besluiten! Verwonderen wij ons dan, als in het volgende vers kan worden vastgesteld: “De gemeenten dan werden bevestigd in het geloof en namen dagelijks in aantal toe”?

En hoe zien wij het in onze dagen? Zeker, wij hebben nu geen apostelen meer, en besluiten van deze aard kunnen niet meer genomen worden. Maar wij hebben de Heer – en Hem in het midden van degenen die tot Zijn Naam vergaderd zijn. Is het dan niet droevig, te moeten ervaren, dat tegenover beoordelingen (ik zeg niet: “besluiten”) van vergaderingen tegenwoordig dikwijls eigen meningen geplaatst worden? Dat is niets anders dan onafhankelijkheid. Het resultaat kan dan ook alleen maar verdere ontwrichting betekenen. Daartoe voert de geest van onafhankelijkheid altijd.

Tegenwerpen

Het is nutteloos als tegenargument aan te voeren dat de leden van het lichaam alleen van Christus, het Hoofd, afhankelijk zijn. Dat is slechts één zijde van de waarheid. God heeft de leden van het lichaam van Christus óók van elkaar afhankelijk gemaakt. Laten we maar eens het twaalfde hoofdstuk lezen van de eerste Brief aan de Korinthiërs! “Het oog kan niet zeggen tot de hand: Ik heb u niet nodig” (vers 21). De afzonderlijke leden hadden elkaar nodig, en de afzonderlijke gemeenten hadden elkaar nodig. Zij vormden een samenhang, zij vormden tezamen het éne lichaam van Christus. Kon er en kan er in dit Goddelijke organisme een of andere onafhankelijkheid bestaan?

Bovendien is de Gemeente ook het Huis van God, de pilaar en grondslag van de waarheid (1 Timotheüs 3:15). In elke ‘kamer’, in elke ruimte, op elk terrein van dit huis, gelden dezelfde ‘huisregels’ en ‘huisorde’ van God. En als het Zijn werk is, dat meerdere vergaderingen in een zaak tot een bepaalde beoordeling komen, is het dan niet in overeenstemming met Zijn ‘orde’, Zijn ‘huisregels’, dat alle vergaderingen deze beoordeling erkennen? Daarom is het een pijnlijke schending van deze ‘orde’, wanneer gepaste, competente (bevoegde) brieven van vergaderingen genegeerd of aan de plaatselijke vergaderingen onthouden worden. Ligt dat niet op één lijn met wat Diótréfes deed, al ging het in zijn geval om de verwerping van apostolisch gezag? (3 Johannes vers 9).

Tegenwoordig wordt dikwijls het argument gebruikt, dat het oordeel van broeders en vergaderingen verkeerd kan zijn. Dat kan zeker het geval zijn, maar dat is over het algemeen een uitzondering, waar men zich niet altijd op zou moeten beroepen, om misschien beoordelingen te negeren, die men niet aangenaam vindt. Gods Woord gaat altijd van het normale geval uit (zie

de vele Schriftplaatsen die we eerder hebben aangehaald), en daar moeten wij ook vanuit gaan: dat het oordeel, de mening, van hen, die zich met de zaak hebben beziggehouden, overeenstemt met de gedachten van God en door Zijn Geest werd bewerkt. Het voortdurend in twijfel trekken van oordelen verraadt niets anders dan een geest van onafhankelijkheid en van hoogmoed. Echter, wanneer mocht blijken dat een oordeel inderdaad verkeerd is, dan moet het herzien worden.

Tegen het zich-afwenden van vergaderingen wordt ook het argument gebruikt, dat de Heer de getrouwen in Sardis niet oproept, de gemeente daar te verlaten, maar dat Hij Sardis als één gemeente ziet. Hierop kan gezegd worden dat wij in de zeven Zendbrieven in het geheel geen sprake vinden van tucht, door de gemeente uitgeoefend, maar dat de Heer Zélf – als Degene die temidden van de zeven gouden kandelaren wandelt – hun toestand beoordeelt en dienovereenkomstig met de gemeenten handelt. Bovendien was het kwaad, historisch gezien, in die tijd min of meer pas in de kiem of in eerste aanleg aanwezig, ofschoon de Heer de volkomen ontvouwing van het kwaad van te voren al zag en daarom zo sprak. Met profetische blik tekent Hij een beeld van de verschillende toestanden en perioden van de geschiedenis van de kerk, van de Christenheid, en het is duidelijk dat wij de Christenheid niet kunnen of moeten verlaten. Maar als een boos systeem als ‘Babylon’ wordt voorgesteld, dan horen wij óók in het Boek de Openbaring de ondubbelzinnige oproep van de Heer: “Ga uit van haar, Mijn volk, opdat gij met haar zonden geen gemeenschap hebt en opdat gij van haar plagen niet ontvangt” (Openbaring 18:4).

Moge de Heer ons helpen, Zijn rechten te handhaven in een tijd, waarin velen dát doen wat recht is in hun ogen! Moge Hij ons er ook de gepaste gevoelens over schenken als we bedenken hoe zeer wij Hem oneer hebben aangedaan! En laat ons niet de heiligheid uit het oog verliezen van Hem Die

in ons midden is! Aan het grote voorrecht van Zijn tegenwoordigheid is ook een ernstige verantwoordelijkheid verbonden!

Wat een zegen rust er intussen op, als wij in het bewustzijn van onze afhankelijkheid van het Hoofd en van onze afhankelijkheid van elkaar, onze weg gaan! Afhankelijkheid en gehoorzaamheid zijn morele beginselen die van God zijn en zij leiden in ieder geval beslist tot orde en vrede. Onafhankelijkheid en ongehoorzaamheid zijn daarentegen door de duivel geïnspireerde beginselen. Die zijn in de hoogste mate verwoestend.